

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 10 september 2010 in zaak
nrs. 10/28729 en 10/28730 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 augustus 2010 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 september 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 september 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als eerste, derde en vierde grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de tweede grief klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij met de door hem ingebrachte stukken, waaronder het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van de minister van Buitenlandse Zaken van juli 2010 (hierna: het ambtsbericht), niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van de totstandkoming van het besluit van 13 augustus 2010 sprake was van een uitzonderlijke situatie, als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Aldus heeft de voorzieningenrechter, volgens de vreemdeling, miskend dat uit de door hem ingebrachte stukken blijkt dat in Afghanistan wel sprake is van een uitzonderlijke situatie, als in die bepaling bedoeld. Voorts heeft de voorzieningenrechter bovenvermelde overweging onvoldoende gemotiveerd, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009 in zaak C-465/07 (JV 2009/111), gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, zoals dat luidde voor de inwerkingtreding van de Wet van 20 mei 2010 tot wijziging van de Vw 2000 in verband met het aanpassen van de asielprocedure (Stb. 2010, 202), voorzag reeds in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag bood voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) - ook zag op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Thans is de uitzonderlijke situatie, beschreven in voormeld artikel van de richtlijn, uitdrukkelijk opgenomen in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000.

2.2.2. De minister heeft zich in het besluit van 13 augustus 2010 en het daarin ingelaste voornemen daartoe, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000 *geen aanspraak op bescherming kan ontlenen*. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat uit informatie uit gezaghebbende en objectieve bronnen, waaronder het ambtsbericht, blijkt dat geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Gelet op de jurisprudentie van het EHRM zal de vorenbedoelde uitzonderlijke situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden (een 'most extreme case of general violence') voordoen en het EHRM heeft het bestaan van een dergelijke situatie nog nooit aangenomen, aldus de minister.

2.2.3. Niet in geschil is dat de vreemdeling afkomstig is uit de provincie Kapisa.

2.2.4. De vreemdeling heeft in beroep betoogd dat hij, indien hij moet terugkeren naar Afghanistan, in het bijzonder de provincie Kapisa, daar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de ernstige schade, beschreven in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. Ter staving van zijn betoog heeft hij verwezen naar het

ambtsbericht, het 'Report of the Secretary-General pursuant to paragraph 40 of resolution 1917 (2010)' van 16 juni 2010 en naar een rapport van The Afghanistan NGO Safety Office, getiteld 'ANSO Quarterly data report Q.2 2010' van juli 2010.

2.2.5. In het ambtsbericht, dat de periode van april 2009 tot en met juni 2010 beslaat, wordt, voor zover thans van belang, in paragraaf 2.6 het volgende vermeld:

'Gewelddadigheden in Afghanistan breidden zich gedurende de verslagperiode uit van het zuiden en oosten van Afghanistan naar provincies die tot voorheen als rustig bekend stonden, in zowel west-, noord-, noordoost- als centraal Afghanistan. Sommige regio's zijn stabielere dan andere, maar bomaanslagen en ontvoeringen kunnen overal in Afghanistan plaatsvinden. Tezamen bestrijken de IAG (*Illegal Armed Groups*) heel Afghanistan; er is geen plek waar zij niet voor problemen kunnen zorgen, al verschilt de kans met een IAG geconfronteerd te worden per regio. De meeste IAG bevinden zich in het zuiden, zuidoosten en het noordoosten van Afghanistan.'

In paragraaf 2.6.5 wordt, voor zover thans van belang, onder het kopje 'Centraal (Parwan, Wardak, Pansjir, Logar, Kapisa, Bamyan, Daikundi, Ghazni, Kaboel)' het volgende vermeld:

'OMF (*Opposing Militant Forces*) slaagden er deze periode in hun activiteiten in de rond Kaboel gelegen provincies Kapisa en Logar uit te breiden. Zo hadden OMF een sterke aanwezigheid in de Pashtun gemeenschappen in het etnisch gemengde Kapisa. In de provincies Ghazni en Wardak domineerden zij alleen in die delen waar geen Hazara's wonen. In de provincies Parwan en Pansjir is het overwegend rustig gebleven gedurende de verslagperiode. Ook in de overwegend door Hazara's bevolkte provincies Bamyan en Daikundi bleef het over het algemeen rustig.'

2.2.6. Het EHRM heeft in het arrest van 20 juli 2010 in zaak nr. 23505/09, N. tegen Zweden (JV 2010/373) in rechtsoverweging 52 het volgende overwogen:

'Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention.'

2.2.7. Uit deze overweging kan worden afgeleid dat het EHRM in dit arrest de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan niet heeft aangemerkt als een waarbij er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het ambtsbericht, het rapport van 'the Secretary-General pursuant to paragraph 40 of resolution 1917 (2010)' van 16 juni 2010 en het rapport

van 'The Afghanistan NGO Safety Office' van juli 2010, blijkt niet van dusdanige veiligheidsincidenten dat tot een ander oordeel inzake de intensiteit van het geweld in Afghanistan moet worden gekomen dan het EHRM in voormeld arrest heeft gegeven. Weliswaar dateert het besluit van 13 augustus 2010 van ná dat arrest, doch niet is gebleken dat in die tussentijd een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Kapisa heeft plaatsgevonden dat daaromtrent ten tijde van het besluit van 13 augustus 2010 anders moet worden geoordeeld. De voorzieningenrechter heeft dan ook terecht overwogen dat het standpunt van de minister dat niet aannemelijk is gemaakt dat sprake was van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn, de toetsing in rechte kan doorstaan. De grief faalt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H. Troostwijk, voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. R. van der Spoel, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Troostwijk
voorzitter

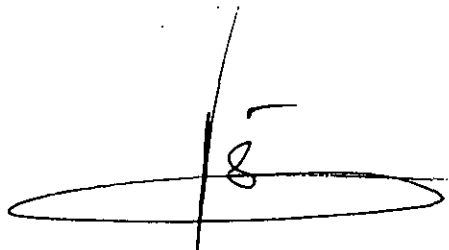
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2011

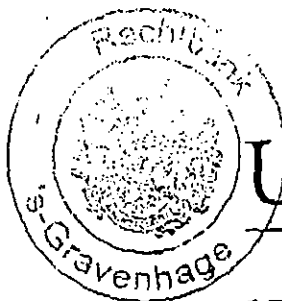
418-643.

Verzonden: 25 januari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through the middle.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIJF

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Voorzieningenrechter
Registratienummer: Awb 10/28730 (voorlopige voorziening)
Awb 10/28729 (beroep)

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
IND dossiernummer 1007.11.1009, verzoeker,
gemachtigde mr. M.R.F. Berte, advocaat te
Tilburg;

en

De Minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. P.A.L.A. van Iittersum,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 5 augustus 2010 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 13 augustus 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen en verzoeker geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000.

Bij brief van 16 augustus 2010 is daartegen beroep ingesteld. Verzoeker mag de behandeling daarvan niet in Nederland afwachten. Bij verzoek van 16 augustus 2010 is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot in beroep is beslist. Het verzoek is voorzien van gronden bij brief van 31 augustus 2010. Op 1 en 2 september 2010 zijn nadere stukken ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 3 september 2010 behandeld. Verzoeker is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

AWB 10/28730 (voorlopige voorziening)
AWB 10/28729 (beroep)

blad 2/5

2. Overwegingen

2.1 De voorzieningenrechter stelt vast dat wordt voldaan aan de voorwaarden als bedoeld in artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb). De rechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van verzoeker in afwachting van de uitspraak in beroep moet worden verboden.

2.2 Blijkens de gronden van het verzoek en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vraag of de weigering om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en d, Vw 2000, dan wel een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000 te verlenen, in stand kan blijven.

2.3 Voor zover thans van belang heeft verweerder in het voornemen en het besluit overwogen dat verzoeker toerekenbaar geen documenten ter vaststelling van zijn reisroute heeft overgelegd. Voorts overweegt verweerder dat verzoekers verklaringen over de feitelijke omstandigheden en feitelijke gebeurtenissen die tot zijn vertrek zouden hebben geleid niet onaannemelijk worden geacht. Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat hij zonder serieuze problemen in Iran en Turkije tegen betaling arbeid heeft verricht, zodat kan worden geconcludeerd dat verzoeker zich zelfstandig kan handhaven en derhalve geen opvang behoeft. Er bestaat daarom geen aanleiding verzoeker ambtshalve een verblijfsvergunning regulier als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen.

2.4 Verzoeker heeft de juistheid van dit oordeel gemotiveerd betwist.

2.5 De rechter stelt voorop dat verweerder het ontbreken van reisdocumenten weliswaar aan verzoeker heeft toegerekend, echter verweerder heeft hieraan geen consequenties verbonden bij de beoordeling van verzoekers asielrelaas. De vraag of verweerder het ontbreken van reisdocumenten aan verzoeker heeft mogen toerekenen laat de rechter dan ook onbesproken.

2.6 Naar het oordeel van de rechter heeft verzoeker onvoldoende onderbouwd waarom hij bij terugkeer een geïndividualiseerd risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De rechter acht hierbij van belang dat verzoekers vader en broer vanuit Iran zijn teruggekeerd naar het land van herkomst. Nu niet is gebleken dat zij in het land van herkomst problemen hebben ondervonden bestaat evenmin aanleiding aan te nemen dat verzoeker bij terugkeer wel problemen zal ondervinden.

Er is derhalve geen grond voor het oordeel dat verzoeker aanspraak heeft op een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, voor zover die aanspraak zou moeten worden gebaseerd op zijn asielrelaas en de individuele risico's die daaruit zouden voortvloeien.

2.7 Verzoeker heeft voorts een beroep gedaan op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn).

AWB 10/28730 (voorlopige voorziening)
AWB 10/28729 (beroep)

blad 3/5

2.8 De rechter overweegt dat artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn ziet op een situatie waarop artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000, gelet op de uitleg van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van artikel 3 EVRM, eveneens betrekking heeft. Artikel 15c biedt dan ook geen aanvullende bescherming op artikel 3 EVRM.

2.9 Uit de vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (bijvoorbeeld de uitspraak van 26 januari 2010, LJN: BL1483) volgt dat de vreemdeling aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn aanspraak op bescherming kan ontlenen, indien hij erin slaagt aannemelijk te maken dat de mate van willekeurig geweld in het kader van het door hem gestelde gewapend conflict in zijn land van herkomst ten tijde van de totstandkoming van het besluit dermate hoog was dat zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat een burger, louter door zijn aanwezigheid aldaar, op dat moment een reëel risico liep op ernstige schade, als bedoeld in dat artikel.

2.10 Verzoeker heeft zich, onder verwijzing naar - onder meer - het algemene ambtsbericht inzake Afghanistan van juli 2010, op het standpunt gesteld dat de situatie in Afghanistan is verslechterd.

2.11 Verweerder heeft in het bestreden besluit op grond van informatie uit gezaghebbende bronnen, waaronder het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van juli 2010, overwogen dat er geen sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van dat geweld. Blijkens de jurisprudentie van het EHRM zal een dergelijke situatie zich slechts bij zeer uitzonderlijke omstandigheden voordoen.

2.12 De rechter is van oordeel dat eiser met de onder rechtsoverweging 2.10 genoemde stukken, in onderlinge samenhang bezien, niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van de totstandkoming van het bestreden besluit sprake was van een situatie zoals hiervoor beschreven. Verweerdens standpunt dat niet aannemelijk is gemaakt dat van een dergelijke situatie sprake was, kan dan ook standhouden.

2.13 Verzoekers stelling dat verweerder gezien de verslechterde situatie in Afghanistan een categoriaal beschermingsbeleid dient te voeren wordt onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 januari 2010 (200907080/1) niet gevolgd.

2.14 Er is, gelet op het voorgaande, geen grond voor het oordeel dat de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b en d, Vw 2000 te verlenen niet in stand kan blijven.

2.15 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn verzoek om een voorlopige voorziening een rapport van gehoor en een kennisgeving van het voornemen overgelegd betreffende een minderjarige vreemdeling aan wie verweerder voornemens is een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als alleenstaande minderjarige vreemdeling te verlenen en in dit verband een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel.

Naar het oordeel van de rechter kan deze informatie relevant zijn voor het bestreden besluit, zodat deze op voet van artikel 83, eerste lid, Vw 2000 bij de beoordeling van het beroep zal worden betrokken.

Verweerder heeft zich ter zitting op voet van artikel 83, derde lid, Vw 2000 op het standpunt gesteld dat een beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt nu gezien het overgelegde rapport van

AWB 10/28730 (voorlopige voorziening)
AWB 10/28729 (beroep)

blad 4/5

gehoor sprake is van relevante andere aspecten ten opzichte van de verklaringen van verzoeker.

2.16 Volgens paragraaf B14/2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend indien uit feiten en omstandigheden blijkt dat aannemelijk is dat de minderjarige zich in het land van herkomst, of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan, niet zelfstandig kan handhaven en dat daar evenmin adequate opvang aanwezig is.

Volgens paragraaf B14/2.3.2 van de Vc 2000 behoeft voor terugkeer geen adequate opvang in het land van herkomst of een ander land waar hij redelijkerwijs naar toe kan gaan aanwezig te zijn indien aannemelijk is dat de vreemdeling zich zelfstandig kan handhaven.

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in Iran werkzaamheden heeft verricht waarvoor hij betaald werd. In Turkije heeft verzoeker gedurende circa 11 maanden werkzaamheden verricht waarvoor hij betaald werd. Voorts heeft verzoeker in Turkije zelfstandig geleefd, heeft hij zijn reis naar Europa geregeld en deze reis bekostigd uit zijn inkomsten. Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat van de zelfredzaamheid van verzoeker mag worden uitgegaan.

Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt, reeds nu uit het overgelegde gehoor niet is gebleken dat betreffende vreemdeling zich langere tijd zelfstandig heeft kunnen staande houden. Verweerder heeft verzoeker dan ook een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling kunnen weigeren.

2.17 Het beroep heeft geen redelijke kans van slagen, zodat het verzoek wordt afgewezen. Omdat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden, verklaart de voorzieningenrechter, met toepassing van artikel 8:86 Awb, tevens het beroep ongegrond.

2.18 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de zaak redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 10/28730 (voorlopige voorziening)
AWB 10/28729 (beroep)

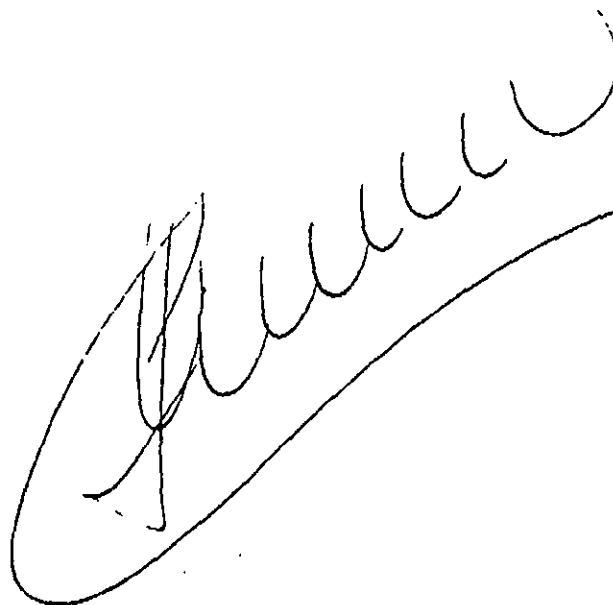
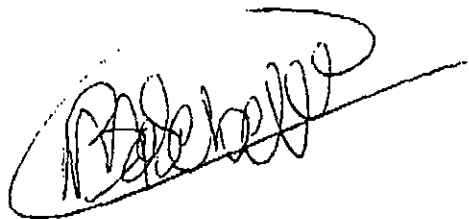
blad 5/5

3. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening te treffen af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Steendijk, als rechter, en door deze en mr. M.H.B. Bokseveld als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 10 SEP 2010

Afschrift verzonden op: 10 SEP 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak, voorzover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingszaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTER VAN 'S-GRAVENHAGE

Berte, Maalsté & Blom
A D V O C A T E N

Bezoekadres Tilburg

Verdiplein 96

T 013 535 3885

F 013 707 4690

Correspondentieadres

Postbus 2025

5001 CA Tilburg

Bezoekadres Utrecht

Vasco Da Gamaaan 11

T 030 707 4112

F 030 707 4113

Correspondentieadres

Postbus 2245

3500 GE Utrecht

Info@bmbadvocaten.nl

www.bmbadvocaten.nl

BTW NL 8143 29 159 801

Raad van State

Afdeling Bestuursrechtspraak

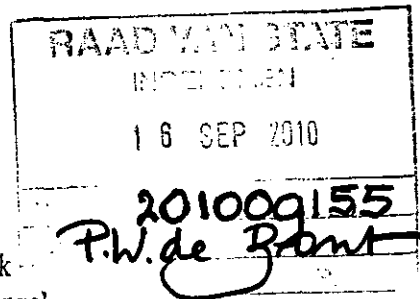
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken

Postbus 16113

2500 BC Den Haag

Tevens per fax: 070 3651380

Tilburg, 15 september 2010

HOGERBEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

Betreft: het hoger beroep van de heer
geboren op
Rechtbankkm: AWB 10/28729
Vnr.:

Geeft met verschuldigde eerbied te kennen;

De heer geboren op van Afghaanse nationaliteit, thans
verblijvende te verder te noemen 'appellant', die in deze zaak woonplaats kiest
aan het Verdiplein 96 – postadres postbus 2025, 5001 CA Tilburg -, ten kantore van zijn
advocate mw. mr. Alexandra Greve-Kortrijk, die als zodanig bepaaldelijk daartoe
gevolmachtigd onderhavig hoger beroepschrift ondertekent en indient. Onderhavig hoger
beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende
te Zwolle d.d. 10 september 2010, verzonden op 10 september 2010, AWB 10/28729
(productie I).

GRIEF 1

Appellant kan zich niet verenigen met de navolgende overweging van de rechtbank, onder
punt 2.6:

*.... Naar het oordeel van de rechter heeft verzoeker onvoldoende onderbouwd waarom hij bij
terugkeer een geïndividualiseerd risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3
EVRM. De rechter acht hierbij van belang dat verzoekers vader en broer vanuit Iran zijn
teruggekeerd naar het land van herkomst. Nu niet is gebleken dat zij in het land van herkomst
problemen hebben ondervonden bestaat evenmin aanleiding aan te nemen dat verzoeker bij
terugkeer problemen zal ondervinden.*

*Er is derhalve geen groend voor het oordeel dat verzoeker aanspraak heeft op een
verblijfsvergunning op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder b Vw, voor zover die*

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

aanspraak zou moeten worden gebaseerd op zijn asielrelaas en de individuele risico's die daaruit zouden voortvloeien.....

In de zienswijze (produktie 2) en in het aanvullend beroepschrift (produktie 3) is namens appellant is onder verwijzing naar passages uit het ambtsbericht voor wat betreft de gevreesde bloedwraak en de verdenking wapenhandel aangegeven waarom appellant een reeel risico loopt op onmenselijke behandeling bij terugkeer. De verdenking wapenhandel (van het gezin en niet specifiek vader of broer, maar het gehele gezin) met Pakistan, hetwelk door de Afghaanse autoriteiten hard wordt aangepakt. De verdenking is zoals aangegeven onterecht en bovendien is er naar voren gebracht dat appellant minderjarig is. Gelet op de aangehaalde informatie in de zienswijze en het aanvullend beroepschrift, blijkt dat appellant wel degelijk risico loopt op onmenselijke behandeling.

De Rechtbank heeft echter onder genoemde overweging het standpunt van verweerder in beroep gevolgd zonder nader in te gaan op de aangevoerde informatie, doch uitsluitend onder verwijzing naar de terugkeer van vader en broer. Zoals ook in het aanvullend beroepschrift aangegeven is onduidelijk hoe het hen verder is vergaan en is aangegeven dat via het Rode Kruis een verzoek 'tracing' in gang is gezet. Gewezen is op de mogelijkheden van Buitenlandse Zaken.

Er is in de gronden van beroep tevens verwezen naar de landeninformatie van de UNHCR guidelines van juli 2009 en er is een schrijven van Vluchtelingenwerk overlegd. Uitgebreid is in gronden van beroep ingegaan waarom op basis van het relaas van appellant, ondersteund door de informatie uit de aangevoerde stukken zou moeten leiden tot het oordeel dat appellant een reel risico loopt op onmenselijke behandeling. Hierover is in de bestreden uitspraak, niets terug te vinden.

Appellant stelt dan ook dat ten aanzien van dit onderdeel de uitspraak van de Rechtbank onvoldoende is gemotiveerd, er wordt niet ingegaan op de aangevoerde argumenten die worden onderbouwd door hetgeen in het ambtsbericht en de overige aangehaalde stukken hierover vermelden zoals die namens appellant in de procedure naar voren zijn gebracht.

GRIEF 2

Voorts kan appellante zich niet verenigen met de navolgende overweging van de rechtbank, onder punt 2.10 en 2.12:

... 2.10 Verzoeker heeft zich, onder verwijzing naar – onder meer- het algemeen ambtsbericht inzake Afghanistan van juli 2010, op het standpunt gesteld dat de situatie in Afghanistan is verslechterd.

2.12 De rechter is van oordeel dat eiser met de onder r.o. 2.10 genoemde stukken, in onderlinge samenhang bezien, niet aannemelijk heeft gemaakt dat ten tijde van de totstandkoming van het bestreden besluit sprake was van een situatie zoals hiervoor beschreven. Verweerders standpunt dat niet aannemelijk is gemaakt dat van een dergelijke situatie sprake was, kan dan ook standhouden.....

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

In de gronden van het beroep is verwezen naar hetgeen in de zienswijze vermeld, onder concrete verwijzing naar de bronnen op grond waarvan appellant van oordeel is dat er wel degelijk sprake is van een situatie waarin sprake is van een zodanige mate van geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert aldaar enkel door zijn aanwezigheid een reeel risico loopt slachtoffer te worden van geweld.

Namens appellant zijn echter naast het Report of the Secretary General pursuant tot paragraph 40 of resolution 1917 (2010), hetwelk mee zou zijn genomen in het ambtsbericht van juli 2010, overige bronnen aangevoerd, zoals het rapport van de Afghanistan NGO Safety Office, juli 2010. Hieruit volgt wel degelijk de conclusie dat wel sprake is van een situatie zoals voornoemd, in de zin van artikel 15c van de Definitierichtlijn.

De Rechtbank heeft echter onder genoemde overweging het standpunt van verweerder in beroep gevolgd zonder nader in te gaan op de aangevoerde informatie, doch uitsluitend onder verwijzing naar hetgeen door verweerder hieromtrent gesteld. Appellant stelt dan ook dat ten aanzien van dit onderdeel de uitspraak van de Rechtbank onvoldoende is gemotiveerd, er wordt niet ingegaan op de aangevoerde argumenten die worden onderbouwd door hetgeen in de overige aangehaald stukken hierover vermelden zoals die namens appellant in de procedure naar voren zijn gebracht.

GRIEF 3

Voorts kan appellant zich niet verenigen met de navolgende overweging van de Rechtbank, eveneens onder punt 2.13:

.... Verzoekers stelling dat verweerder gezien de verslechterde situatie in Afghanistan een categoriaal beschermingsbeleid dient te voeren wordt onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 13 januari 2010 (200907080/1) niet gevolgd.....

Gelet op de informatie welke tot stand is gekomen in juli 2010 en de overige stukken waaruit eveneens blijkt van de verslechterde situatie in Afghanistan, had de rechtbank niet uitsluitend onder verwijzing naar de uitspraak van Uw Afdeling van 13 januari 2010 (200907080/1) tot de conclusie kunnen komen dat er geen categoriaal beschermingsbeleid ten aanzien van Afganistan gevoerd dient te worden. De uitspraak van de Rechtbank is derhalve ten aanzien van dit punt, gelet op de informatie van latere datum dan genoemde uitspraak, onvoldoende gemotiveerd.

GRIEF 4

Tenslotte kan appellant zich niet verenigen met de overweging van de Rechtbank onder punt 2.16 ten aanzien van het subsidiaire verzoek om een verblijfsvergunning regulier amv:

... Het beroep op het gelijkheidsbeginsel faalt, reeds nu uit het overlegde gehoor noiet is gebleken dat betreffende vreemdeling zich langere tijd zelfstandig heeft kunnen staande houden. Verweerder heeft verzoeker dan ook een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking alleenstaande minderjarige vreemdeling kunnen weigeren...

Berte, Maalsté & Blom

A D V O C A T E N

In de gronden van het aanvullend beroepschrift is de vergelijkbare zaak van de Afghaanse jongen die in Griekenland heeft gewerkt onder de aandacht gebracht (zie bijgevoegde gronden beroep). Inmiddels is de betreffende jongeman voorzien van een verblijfsvergunning, welke u zo spoedig mogelijk zal worden nagezonden.

De Rechtbank heeft de namens appellant aangevoerden gronden met betrekking tot het gelijkheidsbeginsel en willekeur gepasseerd met de opmerking dat (r.o. 2.16): ... *Verweerder heeft zich derhalve op het standpunt kunnen stellen dat van de zelfredzaamheid van verzoeker mag worden uitgegaan....*

Hiermee gaat de Rechtbank zonder nadere uitleg (motivering) voorbij aan het gelijkheidsbeginsel en het verbod van willekeur. Immers is het uitgangspunt de zelfredzaamheid van appellant. Op geen enkele wijze wordt ingegaan op het feit dat er in een volkomen vergelijkbare zaak wel degelijk tot afgifte van deze verblijfsvergunning wordt overgegaan. Ook ten aanzien van dit punt is de uitspraak van de Rechtbank onvoldoende gemotiveerd. Kennelijk acht de Rechtbank ten aanzien van appellant een ongerechtvaardigd onderscheid toe gemaakt in de zin van artikel 14 EVRM, hetwelk immers het verbod van discriminatie omschrijft. Niet valt in te zien waarom in een vergelijkbaar geval, tóch tot een andere conclusie kan worden gekomen, terwijl een uitdrukkelijk beroep is gedaan, onder overlegging van stukken, op het gelijkheidsbeginsel.

REDENEN WAAROM appellant uw Raad van State eerbiedig verzoekt de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Zwolle, d.d. 10 september 2010, verzonden op 10 september 2010, AWB 10/28729 te vernietigen.

Gemachtigde,

A. Greve-Kortrijk

mr. Alexandra Greve-Kortrijk

Nb: productie 1 tevens per fax
productie 2 } uitsluitend per post
productie 3 }